

Arrest

nr. 58 037 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. CALLENS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, van Yoruba-origine, afkomstig van Lagos. U beëindigde het secundair onderwijs en wou graag verder studeren aan de universiteit, maar omdat jullie hiervoor geen geld hadden kon dit niet. Op een dag gaf uw vader u echter 5.000 Naira om een inschrijvingsformulier voor de universiteit van Lagos te kopen. U was zo blij hiermee dat u zich geen vragen stelde over de herkomst van het geld. Enige tijd later, in de loop van vorig jaar, kwamen twee grote mannen naar jullie huis. Ze namen u en uw vader mee naar een groot huis waar een man jullie zei dat uw vader hem zijn geld diende terug te geven. Zolang uw vader het geld niet zou geven werd u door de man opgesloten. U werd in een kamer in het huis opgesloten en elke nacht kwam de man naar u om met u te slapen. Na twee of drie maanden hielp een jongen die in het huis werkte u te vluchten. Hij zei u dat niemand het huis levend uitkwam waarop u zijn hulp inriep. De jongen bracht u naar Benin Republic. Daar verbleef u gedurende drie dagen in een huis. De jongen zei u binnen te

blijven omdat de man u anders opnieuw zou kunnen vinden en zou vermoorden. Na drie dagen werd u naar een schip gebracht waarop u in een klein kamertje diende te blijven. U weet niet waar u het schip hebt verlaten. U sprak een Afrikaanse man aan die u naar de kantoren van DVZ bracht waar u op 16 maart 2010 asiel vroeg.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Zo kan u geen enkele informatie geven over de persoon die u zou hebben opgesloten. U kent niet zijn naam (zie gehoor CGVS, p.2) en verklaart dat hij machtig is, maar weet niet waarom hij dan precies zo machtig is (zie gehoor CGVS, p.4). U weet zelfs niet waar hij woont (zie gehoor CGVS, p.4) hoewel u naar zijn woning werd gebracht, er werd vastgehouden en van daar te voet gevlucht bent naar een busstation (zie gehoor CGVS, p.4). Het is niet aannemelijk dat u tijdens uw vlucht op geen enkele manier zou te weten gekomen zijn waar u zich precies bevond en dat u niet aan uw reisgezel zou gevraagd hebben waar het huis zich bevond. Het is trouwens ook totaal niet aannemelijk dat u nog steeds niet op de hoogte bent van de identiteit van de man die u zou hebben opgesloten aangezien u gevlucht bent met één van de bedienden van de man die u opsloot. U zegt hier nooit naar gevraagd te hebben omdat u alleen maar weg wou uit het huis (zie gehoor CGVS, p.4). Zelfs indien u er nooit naar zou gevraagd hebben, want op zich al uiterst merkwaardig is, is het niet mogelijk dat de naam nooit spontaan zou gevallen zijn in de gesprekken die u had met de bediende. Immers, de bediende die u hielp te ontsnappen verklaarde blijkbaar wel dat de man machtig was en u zou kunnen vinden. In dat opzicht is het bijna onmogelijk dat hij deze informatie zou gegeven hebben zonder de naam van de man in kwestie te noemen. Hieraan kan bovendien worden toegevoegd dat ook uw onwetendheid over de jongen die u hielp ontsnappen opmerkelijk is. Hoewel u met hem reeds contact had toen u nog opgesloten was in het huis, met hem een nacht doorbracht in een onafgewerkt gebouw na jullie vlucht, met hem een dag op de bus naar Benin Republic zat en gedurende drie dagen in een huis verbleef dat u door hem was aangeboden, verklaart u zijn naam niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.4). Wanneer u gevraagd wordt wat u dan wel over die jongen wist, verklaart u helemaal niets van hem te weten wat niet aannemelijk is gezien de vele uren die jullie samen doorbrachten. Uw onwetendheid betreffende deze essentiële elementen uit uw asielrelaas, maar vooral de desinteresse die u tentoon spreidde om blijkbaar bepaalde voor de hand liggende vragen te stellen betreffende uw opsluiting, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw opsluiting grondig aan.

Deze vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat u er totaal niet in slaagt uw opsluiting te situeren in de tijd. U kan zelfs bij benadering niet zeggen wanneer vorig jaar u thuis opgepakt werd door de twee mannen (zie gehoor CGVS, p.3). Ook over de duur van uw opsluiting bent u zeer vaag. U denkt 2 of 3 maanden opgesloten te zijn, u weet het niet zeker (zie gehoor CGVS, p.3, 4). Gezien u toch niet laag geschoold bent - u beëindigde uw secundair onderwijs (zie gehoor CGVS, p.2) - is het merkwaardig dat u deze gebeurtenis niet beter kan situeren in de tijd, vooral aangezien het de directe en enige aanleiding was voor uw vlucht naar België.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat wanneer u gevraagd wordt of het nodig was dat u Nigeria verliet, u ook dit niet blijkt te weten (zie gehoor CGVS, p.5).

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaringen op fundamentele wijze aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een document 'registration of a birth' (afgeleverd dd. 31/7/1985) voor. Dit document wijzigt niets aan bovenstaande argumentatie aangezien het enkel identiteitsgegevens van u bevat waaraan hier niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij voert aan dat zij de gestelde vragen naar waarheid heeft beantwoord. Terwijl zij namen en plaatsen artificieel kon reconstrueren en al liegend haar verhaal gedetailleerder kon maken, heeft zij verkozen eerlijk te zijn. Het is onaanvaardbaar dat zij daarvoor wordt afgestraft. Voorts laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) na rekening te houden met de emotionele en psychologische toestand waarin zij zich voor en tijdens haar vlucht bevond. Verzoekster verwijst naar haar feitenrelaas en stelt dat in deze omstandigheden haar niet kan worden verweten dat zij het noorden kwijt was en slechts werd gedreven door overlevingsinstinct. Zij vervolgt dat haar scholing geen invloed heeft op de mentale toestand waarin zij zich bevond en dat niet te betwisten valt dat het trauma en de emotionele en psychologische shock die opsluiting en herhaalde verkrachtingen teweegbrengen losstaan van de scholing van het slachtoffer. Hetzelfde geldt voor de situering in de tijd van haar opsluiting en vlucht. Verzoekster wijst ook in dit kader op de omstandigheden en mentale toestand waarin zij zich bevond, alsmede op het feit dat zij was geïsoleerd en in angst leefde. Gelet op de omstandigheden is de precisiegraad die door het CGVS wordt vereist niet redelijk.

Verzoekster stelt dat het CGVS geen rekening hield met de situatie in Nigeria en meerbepaald met de wijze waarop vrouwen er worden behandeld. Zij betoogt, onder verwijzing naar een rapport van Amnesty International van 2006 dat handelt over slachtoffers van seksueel geweld, dat het alom bekend is dat seksueel geweld ten aanzien van vrouwen in Nigeria schering en inslag is, hetgeen aantoonde dat haar verhaal aannemelijk is. Slachtoffers kunnen nergens terecht voor bescherming of compensatie. Verzoekster leefde ook voor haar ontvoering in angst om seksueel misbruikt te worden, wat zich uitte in haar zoektocht naar werk waarbij zij werd geconfronteerd met seksuele voorwaarden om aangenomen te worden. Zij had geen beschermingsmogelijkheden zodat de enige optie het land verlaten was.

Verzoekster merkt op dat het, hoewel zij de identiteit van haar ontvoerder niet kent, aannemelijk is dat het gaat om één van de rijke Nigeriaanse mannen die controle hebben over de 'area boys' en stevige banden hebben met politieke hoogwaardigheidsbekleders. Zij omschrijft de activiteiten van dergelijke straatbendes en voert aan dat het waarschijnlijk is dat haar vader geld leende van een leider van dergelijke bende, waarop zij, toen haar vader niet kon betalen, in ruil als seksslavin werd behandeld.

2.1.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 10 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

Zij citeert artikel 4, paragraaf 4 van voornoemde Richtlijn en stelt, onder verwijzing naar haar feitenrelaas, dat zij in het verleden reeds werd blootgesteld aan een onmenselijke behandeling, hetgeen een duidelijke aanwijzing vormt dat haar vrees gegrond is. Dat dergelijke behandeling ernstige schade veroorzaakt, zowel op fysiek als op psychologisch vlak, kan niet worden betwist.

Verzoekster betoogt dat zij bij een terugkeer opnieuw aan ernstige schade zou worden blootgesteld. Zij haalt de hoger omschreven toestand in Nigeria aan die het waarschijnlijk maakt dat zij opnieuw zou worden blootgesteld aan seksueel en/of ander geweld. Verzoekster voert aan dat zij in dit geval niet kan terugvallen op een opvangnetwerk, de Nigeriaanse overheid of familie. De kans dat haar vader niet meer leeft is reëel en zij heeft geen andere familie. Bovendien zou zij in geval van een terugkeer dakloos zijn, zonder financieel vermogen en, gezien de socio-economische omstandigheden in Nigeria, in de quasi-onmogelijkheid om aan werk te geraken. De kans dat in dergelijke omstandigheden misbruik zou worden gemaakt van haar precarie situatie is groot.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden"*. Verzoekster beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. In zoverre de schending van artikel 4 en 10 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor

de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van artikel 4 en 10 van voormelde richtlijn wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

In casu blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen gedurende het gehoor bij het CGVS of uit het verzoekschrift dat de door haar aangevoerde vervolging zou zijn ingegeven door één van de in voornoemd artikel geciteerde gronden. De problemen die zij kende in haar land van herkomst zouden immers hun oorsprong vinden in het feit dat haar vader een lening had afgesloten die hij niet kon terugbetalen. Deze feiten zijn van gemeenrechtelijke aard en vertonen geen nexus met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangehaalde gronden. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van voornoemd artikel, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. De commissaris-generaal motiveert op grond van de stukken van het dossier met recht dat verzoekster (i) niet de minste informatie kon verstrekken omtrent de persoon die haar zou hebben opgesloten of de plaats waar zij opgesloten zou hebben gezeten (ii) eveneens totaal onwetend bleek omtrent de persoon die haar zou hebben geholpen te ontsnappen en het land te ontvluchten (iii) omtrent het voormelde desinteresse tentoon spreidde (iv) haar opsluiting in het geheel niet kon situeren in de tijd en ook de duur van haar opsluiting niet kon preciseren, hetgeen gezien haar scholing merkwaardig is (v) gevraagd of het nodig was om Nigeria te verlaten, ook dit niet bleek te weten.

Verzoekster betwist de voormelde vaststellingen niet doch tracht deze te vergoelijken door ze toe te schrijven aan de traumatische omstandigheden en de mentale toestand waarin zij zich bevond ten tijde van de vermeende feiten. Deze verklaring is echter niet afdoende om haar frappante onwetendheden te verklaren. Redelijkerwijze kan van een asielzoeker worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst, alsmede dat deze de feiten die de oorzaak waren van de vlucht nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. De door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen zijn zo ingrijpend en bepalend voor haar persoon dat aangenomen kan worden dat, indien zij daadwerkelijk hadden plaatsgevonden, deze in haar geheugen

zouden zijn gegrift. Bovendien kan, ongeacht haar beweerde trauma en mentale toestand, hoe dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster zich alvorens het land te verlaten minstens zou bevragen omtrent de hoger aangehaalde essentiële en elementaire gegevens, en dit teneinde op deze wijze het risico in haar hoofde en de eventuele noodzaak om het land te verlaten te kunnen inschatten.

Aangezien verzoekster zelfs niet de minste toelichting kan geven betreffende de kern van de door haar aangevoerde problemen, kan aan deze problemen in het geheel geen geloof worden gehecht. Dat zij in haar verzoekschrift op louter hypothetische wijze stelt dat haar belager de leider zou kunnen zijn van een straatbende doet aan het voorgaande geenszins afbreuk. Het betreft immers een loutere gissing die, te meer daar verzoekster nogmaals uitdrukkelijk stelt dat zij de identiteit van haar ontvoerder niet kent, geenszins is gesteund op enige objectieve grond.

Verzoekster verwijst om haar relaas aannemelijk te maken voor het overige naar de algemene situatie in Nigeria en meer in het bijzonder de wijze waarop vrouwen er worden behandeld. Zij staft haar betoog met een rapport van Amnesty International aangaande de behandeling van en mogelijkheden tot bescherming en compensatie voor slachtoffers van verkrachtingen. Voormeld rapport is, daargelaten dat het reeds dateert van 2006, echter van algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd of problemen zou ondervinden. Zij dient haar problemen *in concreto* aannemelijk te maken en blijft dienaangaande, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Voor het overige beperkt verzoekster zich ertoe een aantal algemene en ongefundeerde beweringen te uiten aangaande de socio-economische toestand in haar land, ingevolge dewelke het quasi-onmogelijk zou zijn om werk te vinden en de kans bestaat dat men misbruik zou maken van haar preciaire situatie, doch toont zij geenszins aan de hand van concrete elementen aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst ten gevolge hiervan daadwerkelijk een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Bovendien dient in dit kader te worden gewezen op verzoeksters leeftijd, het feit dat zij het secundaire onderwijs heeft beëindigd en haar verklaring dat zij over vrienden beschikt in Lagos (administratief dossier, stuk 3, p.5).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS